

рѣлъ и турцитѣ върлували изъ улицитѣ, мегданитѣ и по кжщитѣ.

Съ своитѣ близки хора, придруженъ отъ игумена на Калугеровския манастиръ Кирилъ, секретаря Стоянь Захариевъ и далматинеца Стефо, поискалъ да мине Стара планина и да избѣгне въ Влашко, но близу до Тетевенъ, въ Балкана, билъ убитъ отъ турската потеря на рѣчката Костиня. Главата и калпака му съ пауновото перо били взети, турени въ конска торба и занесени въ София.

Възстанията въ другитѣ окрѣзи

Сливенъ. — За вдигане на възстание въ Сливенско работили *Иларионъ Драгостиновъ* и *Георги Обретеновъ*. Тѣ получили поканата на Бенковски да вдигнатъ народа, ала хората не били готови. Нѣмали нито дрехи, нито храна, нито оржжия. Имало само единъ бележитъ войвода, на име *Стоилъ*. Той събралъ въ планината надъ Сливенъ една дружина отъ 50—60 души, но турската войска я заобиколила и погубила. Загинали войводата и апостолитѣ *Драгостиновъ* и *Обретеновъ*.

София. — Въ София имало много турци и войска, та селянитѣ не могли да мръднатъ. Откакъ турцитѣ обесили *Василъ Левски* въ София (1873 г.) и пратили на заточение въ Азия 80 души бунтовници, българитѣ се изплашили и смирили глава.

Търново. — Подиръ Панагюрище най-голѣмо възстание дигнали търновци. Апостолъ и главенъ началникъ на възстанието билъ *Стефанъ Стамболовъ*. Негови помощници били: *Иванъ Пановъ* и *Георги Измирлиевъ Македончетс*. *Георги Измирлиевъ* свършилъ военно училище въ Русия и той щѣлъ да командува възстаницитѣ. Ала въ Търново имало много турци и апостолитѣ се премѣстили въ Горна Орѣховица. *Стамболовъ* получилъ поканата отъ Бенковски на време и наредилъ да се свика народно тайно събрание въ Горна Орѣховица на 25 априлъ, за да се реши, дали цѣлиятъ окрѣгъ е готовъ за възстание. Турцитѣ вече знаели за възстанието въ Тра